

да почне голѣмо предприятие за горене на дървени вжглища. Бразилцитѣ не знаели да ги горятъ, затова ни предлагаше да идемъ при него, да ржководимъ работата и да печелимъ по хиляда лева на день. Пжтътъ дотамъ струвалъ дванадесетъ хиляди лева, а щомъ сме стигнѣли, щѣли сме за една седмица да си изкараме пжтнитѣ и да влѣземъ въ печалба. И завършваше Ради писмото: „Пишете ми навреме, за да дойда да ви чакамъ на пристанището“.

Бай Пеню ни остави далечното писмо и си отиде, а ние останахме до късно да си шушукаме и се убеждаваме. Следъ два месеца, на връхъ нова година, си извадихме паспорти, отпжтувахме за германския градъ Хамбургъ и се качихме на парахода за Бразилия.

Отначало пжтуването съ голѣмия параходъ „Капъ Аркона“ не ни хареса. Времето бѣше студено и вѣтровито. Каналътъ между Англия и Франция бѣше развълнуванъ, рѣмѣше остъръ януарски дъждъ. На третия день морето се разигра и на повечето пжтници прилоша. Минавахме край Бискайския заливъ. Докато порано въ черната нощъ свѣтѣха само червенитѣ и зелени параходни фенери, сега въ далечината мигаха като свѣтулки нѣколко десетки фара и предпазваха параходитѣ отъ опаснитѣ мѣста. Тѣзи мѣста моряцитѣ наричатъ „Гробътъ на матрозитѣ“. Следъ още едно денонощие морето постепенно се успокои и цѣли десетъ дня, чакъ до Бразилия, не видѣхме вече земя.

Който не е пжтувалъ по океанъ, мжчно може да си представи, колко красота блика изъ него. Параходътъ день и нощъ пухти и се люшка по разиграната вода, витлото ост. ва въ водата широка пѣнеста бразда, въ въздуха се разлива цѣлъ пжтъ отъ димъ. Никжде не се вижда земя. Вода и само вода, която се слива въ далнината съ небето. Сутринъ океанътъ се изглади като огледало и ти се иска да хвърлишъ плоско камъче, та да заподскача и стигне чакъ на другия брѣгъ.